

PRESENTACIÓ DE LA REEDICIÓ DEL LLIBRE "L'INTENT FRANQUISTA DE GENOCIDI CULTURAL CONTRA CATALUNYA", DE JOSEP BENET

Palau del Parlament, 15 de setembre de 2009

Molt bona tarda. Siguin benvingudes i benvinguts al Palau del Parlament de Catalunya.

Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, ponents d'aquest acte, acollim avui la presentació de la reedició del llibre "L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya", de l'enyorat Josep Benet.

Val a dir que la reedició i la difusió d'aquesta obra ha estat impulsada pel Govern, fruit precisament d'una resolució del Parlament, que es fonamentava tant en el que aquest llibre representa per a la història d'aquest país com en la categoria i la consistència d'aquest estudi que –no en tinc cap mena de dubte– mereix ser conegut pels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

(...)

Moltes gràcies per les seves intervencions.

Em fa l'efecte que tots plegats devem coincidir que una primera idea compartida és que en el fons aquesta obra, reeditar aquesta obra, és un altre homenatge –i amb això no vull dir que haguem de parar, perquè la figura de Josep Benet mereix molts més homenatges– a Josep Benet.

El mestre, com a historiador, com a editor, com a polític, com a ciutadà actiu, va ser un divulgador rigorós i compromès amb la transmissió de coneixement, compromès amb la nostra cultura, amb la societat catalana; compromès, doncs, amb el país.

El fet que la seva obra es llegeixi, que la ciutadania conegui el que va cercar i va recollir, el que ens va explicar, és segurament un dels millors homenatges que li

podem retre. El treball de Josep Benet, per la seva excel·lència, per la seva dimensió, mereix ser conegut i també reconegut per Catalunya.

I Catalunya mereix i necessita conèixer el treball de Josep Benet, ja que sense el coneixement del passat som més vulnerables, i som més vulnerables als errors i als horrors que comet l'ésser humà. En l'experiència hi ha un saber insubstituïble, fonamental, a l'hora de valorar escenaris, advertir els perills i prendre decisions.

I de manera particular, aquest intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya, que es remunta més enllà en el passat i apunta també al present i al futur de la nostra cultura, aquesta obra inicialment clandestina de Josep Benet, és avui d'una vigència colpidora.

En unes circumstàncies normals el paràgraf que ve ara me'l saltaria perquè ja ho ha dit el conseller, però no me'l salto, perquè em fa l'efecte que és el nucli central del missatge que jo els volia donar avui i que comparteixo plenament amb el conseller Saura. I no és altre que remarcar que hi ha veus, avui encara a la nostra societat, que neguen o que minimitzen aquell intent de genocidi cultural. I permetin-me que ho digui amb una certa contundència: negar-ho és un insult. Negar o minimitzar aquell intent de genocidi cultural perpetrat pel franquisme, pel postfranquisme i pel tardofranquisme és un insult a la veritat, és un insult a la memòria del país i és una manca de respecte absoluta envers les persones que el van patir, envers les persones que van lluitar per preservar la cultura catalana en temps de repressió i de persecució.

I és un insult inacceptable, com malauradament fan alguns, i torno a coincidir amb el conseller, comparar l'intent de genocidi cultural que va patir Catalunya en el franquisme amb les polítiques de promoció de la llengua catalana als nostres temps. És un insult inacceptable. No es pot pervertir el record del que va passar per atacar polítiques democràtiques, per atacar polítiques que surten de les urnes, per atacar la voluntat de ser de la nostra nació.

La negació d'aquell intent o l'equiparació amb polítiques actuals és un insult a la veritat, a la història i a l'ètica, i no solament política, sinó també a l'ètica humana. És un fet minoritari, cert, però existeix i cal denunciar-lo.

Molts més són al nostre país els qui no neguen aquest genocidi cultural, sinó que simplement l'ignoren o el desconeixen. Recordo que eren moltes les persones que se sorprenien quan visitaven l'exposició aquí mateix dels vint-i-cinc anys del Parlament i hi descobrien casos com el d'unes multes imposades a dos ciutadans per parlar en català en públic, concretament en un restaurant de taula a taula. Això els representava una sorpresa important. "Com pot ser?" Doncs era. La dictadura imposava silenci sobre el que passava, però a la societat catalana li ha estat amagat el seu passat durant dècades de democràcia, també.

Girar l'esquena al passat no és un insult, però sí que és un error gravíssim que ens fa més vulnerables col·lectivament, un error que en el fons ens empobreix, ens despulla del coneixement de l'experiència. I com a societat del segle XXI no ens ho podem permetre.

Els qui per diferents raons van promoure aquest desconeixement, aquesta ignorància, van fer un mal favor al nostre país. Entre altres raons perquè algunes actituds contra el català en el present són fruit d'aquesta desmemòria, d'aquest amagar la realitat viscuda.

L'actual període democràtic no partia de zero, no partia d'una realitat neutra. Moltes de les idees que el franquisme imposava van acabar arrelant. Encara ara ressonen en l'actual democràcia, quan gent instal·lada a Catalunya però que no entén que el català en sigui la llengua pròpia, ni entén ni accepta que la vulguem mantenir com a llengua d'ús normalitzat, hi perpetra atacs.

Quaranta anys de dictadura havien erosionat valors socials i polítics. La nostra cultura, tot i resistir, no tenia, i potser encara no té, una salut perfecta. Necessitava, i necessita, que en tinguem cura per poder conviure amb igualtat amb altres identitats culturals.

I no oblidem que la nostra cultura és tan, o fins i tot en algun cas potser més, útil com qualsevol altra del món, i que té tants drets, com a mínim tants drets, com qualsevol altra.

Per això, entre altres raons, és important la tasca d'historiadors rigorosos, magistrals, com Josep Benet. Per això és també important la recuperació institucional de la memòria històrica portada a terme els darrers anys, perquè

sense la memòria històrica ens manca la dignitat del record dels qui ens van precedir, però sobretot perquè la memòria històrica és necessària per entendre la realitat del present i construir el futur de la nació catalana, un futur millor, un futur més lliure en què puguem prendre decisions sobre el nostre futur, precisament amb l'ajut del coneixement del nostre passat.

Moltes gràcies.